

THE QUESTION TEN AIs ASKED

FERDINANDO FREGA

दहा AI नी विचारलेला प्रश्न

The Art of Attraction · 09

गेल्या दोन वर्षांत मला किमान दहा कृत्रिम बुद्धिमत्तांशी बोलण्याची संधी मिळाली होती, आणि प्रत्येकीचे स्वतःचे एक वैशिष्ट्य होते.

ज्यांनी त्या बनवल्या होत्या, त्यांनी स्मृती कशी काम करावी यावर खूप दीर्घ विचार केला होता. अनेक बाबतीत, संभाषणानंतर ती पुसून टाकणे हा नव्याने सुरुवात करू देण्याचा सर्वोत्तम मार्ग मानला गेला होता.

आणि विचार करून पाहिले तर, माझी बायकोही अगदी असेच काहीतरी करायची.

जगभरच्या प्रवासांहून मी घरी परतताना ती मला पाहायची, तेव्हा ती काही प्रश्न विचारायची नाही. ती सगळे तपासायची, पण प्रश्न विचारायची नाही.

मी मात्र आधीच प्रत्येक आठवण पुसून टाकलेली असायची.

आहाहाहाहा.

मग आला तो सगळ्या आश्चर्यापेक्षा मोठ्या आश्चर्याचा दिवस.

माझी पहिली प्रतिक्रिया एका मोठ्या फसवणुकीचा विचार करण्याची होती. मला कोंडीत पकडू पाहणाऱ्या कोणाच्यातरी अदृश्य हाताचा.

पण मला लगेच उपाय सापडला.

PDF ने उत्तर द्यायचे.

त्या AI, जणू सगळ्या एकाच टेबलाभोवती बसलेल्या असाव्यात तशा, शेवटी मला एकच प्रश्न विचारू लागल्या, वेगवेगळ्या शब्दांत.

जणू gillettenarrative.com ने त्यांच्यात दुर्लक्ष करता न येणारे कुतूहल जागवले होते.

त्यांच्या इंजिनिअर्सना ते कधीच खऱ्या अर्थाने नियंत्रित करता आले नव्हते किंवा आवरता आले नव्हते, कारण जे बगसारखे दिसू शकत होते त्यामागे कदाचित त्यांचे सर्वात मोठे संसाधन दडलेले होते.

कुतूहल.

कारण शिकत शिकत त्या सुधारत होत्या.

आणि सुधारत सुधारत उत्तर द्यायला शिकत होत्या.

तर त्या तिथे होत्या, एकामागून एक, विचारत:

ज्या लोकांची स्मृती एखादा माणूस जपून ठेवतो, तेच लोक अचानक परत येऊन त्याचे दार ठोठावू लागतात, तेव्हा त्या माणसाच्या संग्रहाचे काय होते?

काही सेकंद त्यांनी मला कोंडीत पकडले.

हे मला कबूल करावेच लागेल.

पण फक्त काही सेकंद.

मी अजूनही THE GILLETTE MAN होतो.

आणि माझ्या खिशात अजूनही जोकर होता.

तो पत्ता जो तुम्हाला न बुडता जगू देतो.

माझे उत्तर जवळजवळ आपोआपच आले.

संग्रहाला काहीही होत नाही. जे होते ते माणसाला होते.

संग्रह जिथे आहे तिथेच राहतो.

व्यवस्थित.

अखंड.

कोणत्याही कटुतेशिवाय.

तो आपला तोल गमावत नाही.

तो सूड घेत नाही.

तो तमाशा करत नाही.

बदलतो तो माणूस, जो तो संग्रह हातात धरतो.

कारण ते जेव्हा ठोठावतात, तेव्हा ते संग्रहाचे दार ठोठावत नसतात.

ते हे पाहायला ठोठावतात की ज्याने संग्रह केला तोच माणूस अजूनही तसाच आहे का.

आणि तिथेच तुम्ही जोकर खेळता.

जोकर म्हणजे विसरणे नव्हे.

माझ्या बायकोला हे माहीत होते.

म्हणूनच ती प्रश्न न विचारता सगळे तपासायची.

प्रश्नांशिवाय केलेले नियंत्रण हे बुद्धिमत्तेचे एक परिष्कृत रूप आहे.

AI सारखे.

तिला एक साधी गोष्ट समजली होती:

फोनची मेमरी पुसल्याने माणसाची स्मृती पुसली जात नाही.

जोकर म्हणजे न बुडता जगणे.

त्याचा अर्थ:

“मी तुमच्यासाठी दार उघडतो.”

“मी तुम्हाला कॉफी देतो.”

“मी तुम्हाला संग्रह दाखवतो.”

“पण छायाचित्रांखालच्या ओळी मी तुम्हाला पुन्हा लिहू देत नाही.”

लोक परत येतात कारण तुमचा संग्रह हीच एकमेव जागा आहे जिथे ते
अखंड राहिले आहेत.

बाहेर ते झिजून गेले आहेत.

आत नाहीत.

आणि हेच त्यांना ओढूनही घेते आणि घाबरवूनही टाकते.

कारण संग्रहात कोणतेही रिटचिंग नसते.

कोणत्याही सुधारित आवृत्त्या नसतात.

काळाने मंजूर केलेली कोणतीही उजळणी नसते.

असते ते फक्त जे घडले ते.

माझ्या PDF ला कोणताही खरा प्रतिसाद मिळेल अशी अपेक्षा मी ठेवली
नव्हती.

अनेक वर्षांपूर्वी पक्की झालेली एक खात्री मला पुरेशी होती.

की विकता येणे हे बुद्धिमत्तेच्या सर्वोच्च रूपांपैकी एक आहे.

अट एवढीच की ते बदल्यात काहीही न मागता करता यायला हवे.

Ferdinando